

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

NORA ROBERTS

JARED MACKADE'I
UHKUS

Teine raamat

Originaali tiitel:
Nora Roberts
The Pride of Jared MacKade
2004

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiia Krass
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1995 by Nora Roberts
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D04356919
ISBN 978-9949-82-397-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Naistele, kel on minevik.

Proloog

Mets kaikus sõjamõllust ja jooksumüdinast. Väesalgad pidasid ägedat lahingut, metsa taga põldudel kargatasid paiguti suurtükid. Kogu ilm kõmises relvade tärinast ja haavatute karjetest.

Paljud inimesed olid juba elu kaotanud ja ellujäänud olid verejanulised.

Hääbuvas suves endiselt lopsakad ja rohelised puulehed moodustasid otsekui katuse, kust tolmuviines päikesekiired läbi pugesid. Õhk oli paks ja niiske ning kõrvetavas kuumuses oli tunda rammusa mulla ja loomade lõhna.

Polnud ühtki kohta, kus Jared MacKade oleks olnud õnnelikum kui selles kummituste metsas.

Jared oli Uniooni sõdur, kapten. Kapteniks sai ta sellepärast, et kaheteistkümmesena oli ta vendadest vanim ja tal oli selleks õigus. Tema väesalka kuulus vend Devin, kes oli kümnene ja pidi leppima kaprali auastmega.

Nende missioon oli selge. Hävitada mässajad.

Et sõda oli tõsine asi, oli Jared nuputanud välja strateegia. Ta oli valinud oma salka Devini, sest too oskas käsule alluda. Devin suutis ka arukalt mõelda.

Ja Devin oli leppimatu vaenlane, kes ei võtnud vange, vaid pooldas mees mehe vastu võitlust.

Teised vennad, Rafe ja Shane MacKade, olid samuti raevukad võitlejad, aga Jared teadis, et nad on impulsiivsed. Isegi nüüd tormasid nad karjudes ja kisades metsas ringi, samal ajal kui Jared kannatlikult varitsuspaigas ootas.

„Nad lähevad lahku, pane tähele,“ sosistas Jared Devinile, kui nad põõsas kükitasid. „Rafe loodab meid välja meelitada ja läbi klobida.“ Jared sülitas, sest ta olin kaheteistkümne ja sülitamine oli äge. „Tal ei ole üldse sõjalist mõtlemist.“

„Shane'il ei ole üldse mõtlemist,“ lisas Devin, jagades ootuspäraselt ühe venna põlgust teise venna vastu.

Kaks mustade sassis juustega poissi, kelle ilusad näod olid räpast ja higist kriimulised, muigasid selle peale. Jaredi külmad rohurohelised silmad seirasid metsa. Ta tundis iga kivi, iga kändu, iga sissetallatud rada. Ta käis siin sageli üksinda uitamas või lihtsalt istumas. Ja kuulamas. Tuult puudeladvus, oravate ja jäneste krabistamist. Vaimude pominat.

Ta teadis, et sõjamehed olid siin kunagi võidelnud, siin surma saanud. Ja see paelus teda. Ta oli üles kasvanud Marylandis, Kodusõja lahinguväljal

Antietamis, ja ta tundis selle 1862. aasta saatusliku septembripäeva manöövreid, vigu, võite ja tragöödiad nagu iga teinegi poiss.

Lahing, mis oli teeninud endale Kodusõja kõige verisema lahingu nime, pidigi noore poisi kujutlusvõimet ärgitama. Ta oli koos vendadega kamminud läbi iga jalatäie lahinguväljast, teeselnud surnut Bloody Lane'il*, tormanud läbi oma talu viljapõldude, kus must püssirohi oli tollal kuivanud viljakõrsi kõrvetanud.

Ta oli palju öid juurelnud vend venna vastu sõdimise üle – päriselt – ja imestanud, millist osa oleks tema sõjas mänginud, kui oleks sündinud sel kohutaval ja kangelaslikul ajal.

Aga üle kõige vaimustasid teda mehed, kes olid idee nimel oma elu andnud. Sageli, kui ta istus vaikselt, mets ümberringi, unistas ta võitlemisest millegi nii kalli nagu idee nimel ja kanglassurmast.

Ema oli talle tihti öelnud, et inimesel on vaja eesmärki, tugevat usku ja uhkust eesmärgi poole püüdemiseks. Seejärel oli ema naernud oma sügavat naeru, sasinud Jaredi juukseid ja öelnud, et uhkusega Jaredil küll probleemi ei ole. Tal olevat uhkust juba niigi kuhjaga.

Jared tahtis olla kõige parem, kõige kiirem ja kõige targem. See ei olnud kerge ülesanne, eriti

* Verine rada (ingl k). Tällatud teerada, kus toimus Antietami lahingu kõige raevukam võitlus. [Siin ja edaspidi tõlkija märkused.]

kolme sama otsusekindla venna puhul. Seetõttu ta sundiski ennast. Õppis kauem, võitles raevukamalt, töötas rohkem.

Kaotamine ei tulnud Jared MacKade'i puhul lihtsalt kõne allagi.

„Nad tulevad,“ sosistas Jared.

Devin noogutas. Ta oli kuulatanud iga oksakrabinat, iga põõsasahinat. Oodanud õiget aega. „Rafe tuleb sealt, Shane ringiga tagant.“

Jared ei kahelnudki Devini hinnangus. Tema vennal on kassi instinktid. „Mina võtan Rafe'i. Sina ole siin nii kaua, kui meie võitleme. Shane tuleb joostes. Siis sa saad ta kohe maha võtta.“

Ootusärevus pani Jaredi silmad särama. Kahe venna käed tõusid kiireks auandmiseks. „Võit või surm.“

Jaredi silm tabas esmalt luitunud sinise särgi ja vaevumärgatava liikumise, kui vaenlane puude vahel ringi tormas. Ussi kannatlikkusega ta ootas ja ootas. Seejärel, verd tarretama paneva karjatuse saatel, ta hüppas.

Ta kargas välkkiirelt Rafe'ile turja, nii et mõlemad veeresid üle porise maapinna metsikute põldmurakate teravate ogade vahele.

See oli hea üllatusrünnak, aga Jared ei olnud nii rumal, et uskuda, et asi sellega piirdub. Rafe oli raevukas vastane – nagu iga Antietami põhikooli laps võinuks tunnistada. Ta võitles mingi kuratliku naudinguga, mida Jared suurepäraselt mõistis.

Polnud tõesti midagi paremat kui tümitada kedagi kuumal suvepäeval, kui ähvardav koolipäev tasapisi lähemale jõudis ja kõik hommikused majapidamistööd olid seljataga.

Okkad rebisid nende riided katki ja kriimustasid nahka. Kaks poissi veeresid maadeldes tagasi teerajale, tagudes teineteist rusikate ja küünarnukkidega, vajadusel ketsikandu maasse surudes. Sealsamas kiuvanud lehtede peal käis vandesõnade, puhkimise ja kehade rahuldust pakuva ragina saatel teinegi lahing.

MacKade'i poisid olid õnne tipul.

„Sa oled surnud. Mässajanäru!“ hüüdis Jared, kui tal õnnestus Rafe kuidagimoodi peahaardesse saada.

„Ma viin su endaga koos põrgusse, unionistist tõbras!“ hüüdis Rafe kohe vastuseks.

Nad olid liiga võrdsed vastased ning lõpuks, räpaste ja hingeldavatena veeretasid nad end naerdes teineteisest eemale.

Lõhkiselt huulelt verd pühkides pööras Jared pead, et vaadata, kuidas tema väesalga võitlus edeneb. Talle paistis, et Devini silm läheb siniseks ja Shane'i teksased on lõhki, see toob neile kõigile pahanduse kaela.

Ta tõi kuuldavale pika rahuloleva ohke ja vaatas, kuidas päikesevalgus lehtede vahel mängles.

„Lõpetame ära?“ küsis Rafe ilma erilise huvita.

„Nojah.“ Hooletult pühkis Jared lõualt verd. „Nad on peaaegu lõpetanud.“

„Ma lähen linna.“ Energiat endiselt küllaga, hüppas Rafe püsti ja puhastas püksid. „Ostan Edi einelauast limonaadi.“

Devin lõpetas Shane'iga maadlemise ja vaatas tema poole. „Raha sul ikka on?“

Kiskja irve näol, kõlistas Rafe taskus münte. „Võib-olla.“ Väljakutse esitatud, heitis ta juuksed silmilt ja pistis liduma, nagu jalad võtsid.

Vaimustav väljavaade raputada 25-sendised Rafe'i taskutest välja oli tõuge, mida Devin ja Shane vajasid. Äkitselt jõud ühendanud, katkestasid nad üksteisega rüselemise ja hakkasid Rafe'i taga ajama.

„Tule, Jared,“ hüüdis Shane üle õla. „Me läheme Edi juurde.“

„Laske käia. Ma jõuan järele.“

Aga Jared lebas edasi selili, vahtides, kuidas päikesekiired imepäraselt läbi lehtede vilksatasid. Kui vendade sammumüdin vaibus, tundus talle, et ta kuuleb ammuse lahingu kaja. Miinipildujate kõminat ja raksatusi, surijate ja haavatute karjeid.

Seejärel, lähemalt, eksinute ja hirmunute katkendlikku hingamist.

Ta sulges silmad, juba nii harjunud metsa vaimega, et end nende seltskonnas roiutada lasta. Ta soovis, et ta oleks neid mehi tundnud, et oleks saanud neilt küsida, mis tunne on oma elu ja hingega riskida. Armastada mõnd asja, ideaali, elustiili nii väga, et olla valmis selle kaitsmiseks kõik andma.

Jared mõtles, et ta teeks seda oma perekonna, oma vanemate, oma vendade nimel. Aga see oli teistmoodi. See oli... perekond.

Ühel päeval, töötas ta endale, jätab ta endast veel jälje. Inimesed vaatavad teda ja teavad, et see on Jared MacKade, mees, kes millegi eest seisis. Mees, kes tegi seda, mida pidi tegema ega hoidunud eales võitlusest kõrvale.